



Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

1 päivänä maaliskuuta 2016*

Muutoksenhaku — Iranin islamilaiseen tasavaltaan kohdistetut rajoittavat toimenpiteet —
Sellaisten henkilöiden ja yhteisöjen luettelo, joiden varat ja taloudelliset resurssit on jäädytetty —
Täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 945/2012 — Oikeusperusta — Arviointiperuste, joka koskee Iranin
hallitukselle annettavaa aineellista tai logistista tukea tai rahoitustukea

Asiassa C-440/14 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta,
joka on pantu vireille 23.9.2014,

National Iranian Oil Company, kotipaikka Teheran (Iran), edustajanaan avocat J.-M. Thouvenin,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolina ja muina osapuolina ovat

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Bishop ja V. Piessevaux,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Aresu, D. Gauci ja L. Gussetti, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti K. Lenaerts, varapresidentti A. Tizzano, jaostojen puheenjohtajat
R. Silva de Lapuerta, M. Ćiešič, D. Šváby, F. Biltgen ja C. Lycourgos sekä tuomarit A. Rosas (esittelevä
tuomari), E. Juhász, J. Malenovský, M. Safjan, M. Berger ja S. Rodin,

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 28.4.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 3.9.2015 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

- 1 National Iranian Oil Company (jäljempänä NIOC) vaatii valituksellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 16.7.2014 antaman tuomion National Iranian Oil Company v. neuvosto (T-578/12, EU:T:2014:678; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen kanteen, jossa vaadittiin yhtäältä Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä annetun neuvoston päätöksen 2010/413/YUTP muuttamisesta 15.10.2012 annetun neuvoston päätöksen 2012/635/YUTP (EUVL L 282, s. 58; jäljempänä riidanalainen päätös) ja toisaalta Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä annetun asetuksen (EU) N:o 267/2012 täytäntöönpanosta 15.10.2012 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 945/2012 (EUVL L 282, s. 16; jäljempänä riidanalainen asetus) kumoamista siltä osin kuin nämä toimet koskevat valittajaa.

Asian tausta

- 2 Asian taustaa selvitettiin valituksenalaisessa tuomiossa seuraavasti:
 - ”3 Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvosto (jäljempänä turvallisuusneuvosto) hyväksyi 9.6.2010 päätöslauselman 1929 (2010) (jäljempänä päätöslauselma 1929), jolla laajennettiin turvallisuusneuvoston päätöslauselmilla 1737 (2006), 1747 (2007) ja 1803 (2008) määrättyjen rajoittavien toimenpiteiden soveltamisalaa ja otettiin käyttöön uusia Iranin islamilaiseen tasavaltaan kohdistuvia rajoittavia toimenpiteitä.
 - 4 Eurooppa-neuvosto korosti 17.6.2010 olevansa yhä enemmän huolissaan Iranin ydinohjelmasta ja totesi olevansa tyytyväinen päätöslauselmaan 1929. Palauttaen mieleen 11.12.2009 antamansa julkilausuman Eurooppa-neuvosto pyysi Euroopan unionin neuvostoa hyväksymään toimenpiteitä, joilla pannaan täytäntöön päätöslauselmaan 1929 sisältyvät toimenpiteet, sekä liitännäistoimenpiteitä, joilla tuettaisiin neuvotteluratkaisun löytämistä kaikkiin jäljellä oleviin ongelmiin, jotka koskevat Iranin islamilaisen tasavallan ydin- ja ohjusohjelmiansa tueksi kehittämiä arkaluonteisia teknologioita. Toimenpiteiden olisi keskityttävä kaupan eri aloihin, finanssialaan, Iranin kuljetusalaan, kaasu- ja öljyteollisuuden avainaloihin sekä muihin kohteisiin, erityisesti islamilaiseen vallankumouskaartiin.
 - 5 Neuvosto antoi Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja yhteisen kannan 2007/140/YUTP kumoamisesta 26.7.2010 päätöksen 2010/413/YUTP (EUVL L 195, s. 39), jonka liitteessä II luetellaan – muut kuin turvallisuusneuvoston tai päätöslauselman 1737 (2006) nojalla perustetun pakotekomitean nimeämät liitteessä I mainitut – henkilöt ja yhteisöt, joiden varat on jäädytetty. Päätöksen 22 perustelukappaleessa viitataan päätöslauselmaan 1929 ja mainitaan, että Iranin energia-alan tuottamien tulojen ja Iranin ydinalan toimien, joihin liittyy joukkotuhohaseiden leviämisen vaara, rahoituksen välillä on mahdollinen yhteys.
 - 6 Neuvosto antoi päätöksen 2010/413/YUTP muuttamisesta 23.1.2012 päätöksen 2012/35/YUTP (EUVL L 19, s. 22). Tämän päätöksen 13 perustelukappaleen mukaan maahanpääsyä koskevat rajoitukset sekä varojen ja taloudellisten resurssien jäädyttäminen olisi ulotettava eräisiin muihin henkilöihin ja yhteisöihin, jotka antavat Iranin hallitukselle tukea, jonka avulla se jatkaa ydinalan toimia, joihin liittyy joukkotuhohaseiden leviämisen vaara, tai ydinasejärjestelmien kehittämistä, erityisesti henkilöihin ja yhteisöihin, jotka antavat Iranin hallitukselle rahoitustukea tai logistista tai materiaalista tukea.

- 7 Päätöksen 2012/35 1 artiklan 7 kohdan a alakohdan ii alakohdalla on lisätty päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohtaan seuraava kohta, jossa määrätään seuraaville henkilöille ja yhteisöille kuuluvien varojen jäädyttämisestä:
- 'c) muut henkilöt ja yhteisöt, jotka eivät sisälly liitteeseen I ja jotka antavat tukea Iranin hallitukselle, ja näitä lähellä olevat henkilöt ja yhteisöt, liitteessä II olevan luettelon mukaisesti.'
- 8 Tämän seurauksena neuvosto antoi EUT-sopimuksen puitteissa Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja asetuksen (EU) N:o 961/2010 kumoamisesta 23.3.2012 asetuksen (EU) N:o 267/2012 (EUVL L 88, s. 1). Päätöksen 2012/35 1 artiklan 7 kohdan a alakohdan ii alakohdan täytäntöön panemiseksi kyseisen asetuksen 23 artiklan 2 kohdassa säädetään sen liitteessä IX luetelluille sellaisille henkilöille, yhteisöille tai elimille kuuluvien varojen jäädyttämisestä, joista on todettu, että ne
- 'd) ovat muita henkilöitä, yhteisöjä tai elimiä, jotka antavat Iranin hallitukselle esimerkiksi rahoitus-, logistista ja aineellista tukea, ja näitä lähellä olevia henkilöitä ja yhteisöjä.'
- 9 Neuvosto antoi 15.10.2012 [riidanalaisen] päätöksen. Tämän päätöksen 16 perustelukappaleen mukaan uusien henkilöiden ja yhteisöjen nimiä olisi lisättävä päätöksen 2010/413 liitteessä II olevaan luetteloon henkilöistä ja yhteisöistä, joihin kohdistetaan rajoittavia toimenpiteitä, erityisesti Iranin valtion omistamat öljy- ja kaasualan yhteisöt, sillä ne muodostavat huomattavan tulonlähteen Iranin hallitukselle.
- 10 [Riidanalaisen] päätöksen 2012/635 1 artiklan 8 kohdan a alakohdalla muutettiin päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan c alakohtaa; sen mukaan tästä lähtien rajoittavien toimenpiteiden kohteena ovat
- 'c) muut henkilöt ja yhteisöt, jotka eivät ole liitteessä I olevassa luettelossa, jotka antavat tukea Iranin hallitukselle, ja näiden omistamat tai määräysvallassa olevat yhteisöt, taikka henkilöt tai yhteisöt, joilla on yhteys näihin, siten kuin nämä on lueteltu liitteessä II.'
- 11 [Riidanalaisen] päätöksen 2 artiklalla kantajan nimi on merkitty päätöksen 2010/413 liitteessä II olevaan taulukkoon I, joka sisältää nimiluettelon, jonka otsikko on 'Ydin- tai ballistisiin aseisiin liittyvään toimintaan osalliset henkilöt ja yhteisöt sekä Iranin hallitukselle tukea antavat henkilöt ja yhteisöt'.
- 12 Tämän seurauksena neuvosto antoi samana päivänä [riidanalaisen asetuksen]. Tämän asetuksen 1 artiklalla kantajan nimi on merkitty liitteessä IX olevaan taulukkoon, joka sisältää nimiluettelon, jonka otsikko on 'Ydinalaan tai ballistisiin ohjuksiin liittyvään toimintaan osallistuvat henkilöt ja yhteisöt ja Iranin hallitukselle tukea antavat henkilöt ja yhteisöt'.
- 13 Kantajan nimi on merkitty [riidanalaisilla] päätöksellä ja asetuksella luetteloihin seuraavista syistä:
- 'Valtion omistama ja sen johdolla toimiva yhteisö, joka tukee taloudellisesti Iranin hallitusta. Öljyministeri on NIOC:n hallintoneuvoston puheenjohtaja ja apulaisöljyministeri on NIOC:n toimitusjohtaja.'

- 3 Tämän unionin yleisen tuomioistuimen esittämän asian taustan lisäksi on mainittava asetuksen N:o 267/2012 45 ja 46 artikla, joiden sanamuoto on seuraava:

”45 artikla

Komissio:

- a) muuttaa liitettä II joko – – turvallisuusneuvoston tai pakotekomitean toteamusten tai jäsenvaltioiden toimittamien tietojen perusteella;
- b) muuttaa liitteitä III, IV, V, VI, VII ja X jäsenvaltioiden toimittamien tietojen perusteella.

46 artikla

1. Jos turvallisuusneuvosto tai pakotekomitea merkitsee luettelonsa luonnollisen henkilön, oikeushenkilön, yhteisön tai elimen, neuvosto sisällyttää kyseisen luonnollisen henkilön, oikeushenkilön, yhteisön tai elimen liitteeseen VIII.
 2. Jos neuvosto päättää kohdistaa luonnolliseen henkilöön, oikeushenkilöön, yhteisöön tai elimeen 23 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, se muuttaa liitettä IX vastaavasti.
 3. Neuvosto antaa päätöksensä, myös luetteloon ottamisen perusteet, tiedoksi 1 tai 2 kohdassa tarkoitettulle luonnolliselle henkilölle, oikeushenkilölle, yhteisölle tai elimelle joko suoraan, jos osoite on tiedossa, tai julkaisemalla ilmoituksen, ja antaa kyseiselle luonnolliselle henkilölle, oikeushenkilölle, yhteisölle tai elimelle mahdollisuuden esittää huomautuksia.
 4. Jos huomautuksia tehdään tai jos esitetään olennaista uutta näyttöä, neuvosto tarkastelee päätöstään uudelleen ja ilmoittaa tästä asianomaiselle luonnolliselle henkilölle, oikeushenkilölle, yhteisölle tai elimelle.
 5. Jos Yhdistyneet kansakunnat päättää poistaa luettelosta luonnollisen henkilön, oikeushenkilön, yhteisön tai elimen taikka muuttaa luettelossa olevan luonnollisen henkilön, oikeushenkilön, yhteisön tai elimen tunnistetietoja, neuvosto muuttaa liitettä VIII vastaavasti.
 6. Liitteessä IX olevaa luetteloa tarkastellaan uudelleen säännöllisin väliajoin ja vähintään 12 kuukauden välein.”
- 4 Asetuksen N:o 267/2012 liitteet II–VII sisältävät luetteloita tämän asetuksen säännöksissä tarkoitetuista tuotteista, teknologiasta, laitteista tai metalleista. Asetuksen liite X sisältää viittaukset verkkosivuihin, joilla on tiedot kyseisen asetuksen eri säännöksissä tarkoitetuista toimivaltaisista viranomaisista, ja osoitteen tietojen ilmoittamiseksi komissiolle.
- 5 Asetuksen N:o 267/2012 liite VIII sisältää luettelon tämän asetuksen 23 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista henkilöistä ja yhteisöistä, kun taas sen liite IX sisältää luettelon kyseisen asetuksen 23 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista henkilöistä ja yhteisöistä.
- 6 NIOC nosti 27.12.2012 kanteen, jossa se vaati sekä riidanalaisen päätöksen että riidanalaisen asetuksen kumoamista.

Valituksenalainen tuomio

- 7 Kanteensa tueksi NIOC vetosi kuuteen kanneperusteeseen. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan SEUT 296 artiklaa rikottiin, kun riidanalaisessa asetuksessa ei täsmennetty oikeusperustaa, jonka nojalla se on annettu. Toisen kanneperusteen mukaan riidanalaisella asetuksella ei ollut asianmukaista oikeusperustaa. Kolmannen kanneperusteen mukaan asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohta ja päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna riidanalaisella päätöksellä, 20 artiklan 2 kohdan c alakohta ovat lainvastaisia. Neljäs kanneperuste koski oikeudellisia virheitä, tosiseikkoja koskevaa virhettä ja arviointivirhettä. Viidennen kanneperusteen mukaan perusteluvollisuutta on laiminlyöty sekä puolustautumisoikeuksia, hyvän hallinnon periaatetta ja tehokasta oikeussuojaa koskevaa oikeutta on loukattu. Kuudennen kanneperusteen mukaan suhteellisuusperiaatetta ja omaisuudensuojaa on loukattu.
- 8 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kaikki nämä kanneperusteet ja tämän seurauksena kanteen kokonaisuudessaan.

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

- 9 NIOC vaatii, että unionin tuomioistuin
- kumoaa valituksenalaisen tuomion
 - hyväksyy sen unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämät vaatimukset ja
 - velvoittaa neuvoston korvaamaan kummassakin oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 10 Neuvosto vaatii, että unionin tuomioistuin
- hylkää valituksen kokonaisuudessaan perusteettomana ja
 - velvoittaa NIOC:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 11 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin
- hylkää valituksen ja
 - velvoittaa NIOC:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

- 12 NIOC esittää valituksensa tueksi kuusi valitusperustetta.

Ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan riidanalaisen asetuksen perusteluvollisuutta on laiminlyöty

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 13 Ensimmäisessä valitusperusteessaan NIOC väittää unionin yleisen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen, kun se hylkäsi kanneperusteen, jonka mukaan riidanalaisen asetuksen perustelut olivat puutteelliset, koska asetuksen oikeusperustaa ei mainittu. Se riitauttaa tältä osin valituksenalaisen tuomion 43 kohdan, jossa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että ”siltä osin kuin asetuksen

N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohdassa myönnetään näin nimenomaisesti neuvostolle toimivalta panna täytäntöön saman asetuksen 23 artiklan 2 ja 3 kohta, [riidanalaisen] asetuksen johdanto-osan viittauskappaleessa ilmoitetaan näin ollen selvästi oikeusperusta, jonka perusteella neuvostolla on toimivalta toteuttaa kantajan osalta toteutettujen toimenpiteiden kaltaisia henkilöön tai yhteisöön kohdistuvia rajoittavia toimenpiteitä”.

14 NIOC viittaa tuomion komissio v. neuvosto (C-370/07, EU:C:2009:590) 39 kohtaan ja väittää, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan kaikkien toimien, joiden tarkoituksena on tuottaa oikeusvaikutuksia, sitovuus johtuu jostain unionin oikeuden määräyksestä tai säännöksestä, joka on nimenomaisesti ilmaistava toimen oikeusperustana ja jonka mukaan toimen oikeudellinen muoto määräytyy. NIOC:n mukaan asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohdassa käytetyt ilmaisut ”jos neuvosto päättää” ja ”se muuttaa liitettä IX” eivät millään tavalla osoita annettavan toimen oikeudellista muotoa, eikä tämä säännös voi muodostaa sellaisen toimen oikeusperustaa, jolla muutetaan tämän asetuksen liitettä IX, jossa luetellaan kyseisen asetuksen 23 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettujen luonnolliset henkilöt, oikeushenkilöt, yhteisöt ja elimet.

15 Neuvosto kiistää NIOC:n väitteet.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

16 Ensimmäisellä valitusperusteellaan NIOC väittää, että hylätessään kanneperusteen, jonka mukaan riidanalaisen asetuksen perustelut olivat puutteelliset, unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 43 kohdassa, että riidanalaisen asetuksen johdanto-osan viittauskappaleessa ilmoitetaan selvästi oikeusperusta, jonka nojalla asetus on annettu, vaikka tämän oikeusperustan muodostavaksi säännökseksi mainitussa säännöksessä ei ilmoiteta annettavan toimen oikeudellista muotoa.

17 Tältä osin on aluksi korostettava, että – kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 42 ja 43 kohdassa – riidanalaisen asetuksen johdanto-osan viittauskappaleissa mainitaan nimenomaisesti asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohta oikeusperustana, jonka perusteella neuvostolla on toimivalta toteuttaa NIOC:n osalta toteutettujen kaltaisia rajoittavia toimenpiteitä.

18 Annettavan toimen oikeudellisesta muodosta on todettava, ettei sitä välttämättä edellytetä tämän toimen oikeusperustaa ilmoitettaessa. Kuten neuvosto väitti perustellusti, useissa oikeusperustana toimivissa perussopimuksen määräyksissä ei mainita mahdollisesti annettavien oikeudellisten toimien muotoa. SEUT 296 artiklassa, jossa todetaan, että ”jollei perussopimuksissa määrätä annettavan säädöksen lajia, toimielimet valitsevat sen sovellettavien menettelyjen mukaisesti tapauskohtaisesti suhteellisuusperiaatetta noudattaen”, määrätään lisäksi nimenomaisesti tilanteesta, jossa EUT-sopimuksen määräyksissä ei täsmennetä mahdollisesti annettavien toimien muotoa.

19 Näistä seikoista seuraa, että kun riidanalaisen asetuksen johdanto-osan viittauskappaleissa mainitaan selvästi oikeusperusta, jonka perusteella neuvostolla on toimivalta toteuttaa henkilöön tai yhteisöön kohdistuvia rajoittavia toimenpiteitä, eli asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohta, tässä säännöksessä ei ollut välttämätöntä – toisin kuin NIOC väittää – ilmoittaa niiden toimien oikeudellista muotoa, jotka neuvosto voi antaa sen perusteella, jotta viittaus kyseiseen säännökseen muodostaisi riidanalaisen asetuksen oikeudellista perustaa koskevat riittävät perustelut. Tästä seuraa, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole tehnyt tältä osin oikeudellista virhettä.

20 Näin ollen on hylättävä ensimmäinen valitusperuste, joka ei ole perusteltu.

Toinen, kolmas, neljäs ja viides valitusperuste, joiden mukaan riidanalaisella asetuksella ei ole oikeusperustaa

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 21 Toisessa valitusperusteessaan NIOC väittää lähinnä, että SEUT 215 artiklan olisi pitänyt muodostaa riidanalaisen asetuksen oikeusperusta. Kolmannessa, neljännessä ja viidennessä valitusperusteessaan se väittää toissijaisesti siltä varalta, että todettaisiin, että SEUT 291 artiklan 2 kohtaa voidaan käyttää yksittäistapausta koskevien rajoittavien toimenpiteiden toteuttamisen perustelemiseksi, että tässä määräyksessä asetetut edellytykset eivät täyttyneet, jotta asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohta voisi muodostaa riidanalaisen asetuksen oikeusperustan.
- 22 Toisessa valitusperusteessaan NIOC riitauttaa valituksenalaisen tuomion 54 ja 55 kohdan sekä kyseisen tuomion 56 kohdassa esitetyn unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksen, jonka mukaan neuvoston ei tarvinnut nyt käsiteltävässä asiassa noudattaa SEUT 215 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua menettelyä toteuttaakseen varojen jäädyttämistä koskevia toimenpiteitä, vaan sillä oli oikeus myöntää itselleen toimivalta panna täytäntöön asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 ja 3 kohta SEUT 291 artiklan 2 kohdan määräysten mukaisesti.
- 23 Tämän toisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa NIOC tukeutuu tuomion parlamentti v. neuvosto (C-130/10, EU:C:2012:472) 65 kohtaan, jonka mukaan SEUT 215 artiklan 2 kohdan on tarkoitus olla oikeusperusta rajoittaville toimenpiteille, ja väittää, että tämä määräys on ainoa mahdollinen yksittäistapausta koskevien rajoittavien toimenpiteiden toteuttamisen oikeusperusta, sillä siinä mainitaan niiden toimien antamismenettely, joilla tällaisia toimenpiteitä otetaan käyttöön. NIOC:n mukaan tämä on ainoa oikeusperusta, josta määrätään EUT-sopimuksen viidennen osan IV osastossa, joka koskee rajoittavia toimenpiteitä. Sen sijaan SEUT 291 artiklan 2 kohta sijaitsee kyseisen sopimuksen kuudennessa osassa, joka sisältää yleisiä määräyksiä, joilla ei ole tarkoitus poiketa kyseisen viidennen osan IV osastossa esitetystä erityismääräyksistä.
- 24 Toisen valitusperusteen toisessa osassa NIOC tukeutuu tuomion parlamentti v. neuvosto (C-130/10, EU:C:2012:472) 48 kohtaan, jonka mukaan SEUT 75 ja SEUT 215 artiklassa tarkoitettut menettelyt ovat keskenään yhteensopimattomia, ja väittää, että sama pätee SEUT 215 artiklassa ja SEUT 291 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin menettelyihin. Viimeksi mainitussa määräyksessä ei NIOC:n mukaan täsmennetä toimien antamismenettelyä, joten sillä ei voida korvata SEUT 215 artiklaa. Sen mukaan on joka tapauksessa niin, että jos katsottaisiin, että nämä EUT-sopimuksen määräykset voidaan korvata toisillaan, tästä seuraisi kaksi erilaista rajoittavien toimenpiteiden toteuttamisjärjestelmää, minkä seurauksena tällaisten toimenpiteiden kohteena olevat henkilöt eivät olisi yhdenvertaisia, mikä olisi Euroopan unionin perusoikeuskirjan 20 artiklassa vahvistetun yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastaista.
- 25 Toisen valitusperusteensa kolmannessa osassa NIOC väittää ensiksi, että SEUT 291 artiklan 2 kohtaa, siltä osin kuin siinä määrätään poikkeuksesta SEUT 291 artiklan 1 kohdassa jäsenvaltioille myönnettyyn lähtökohtaiseen toimivaltaan, olisi tulkittava suppeasti. SEUT 291 artiklan 2 kohdan mukaan kyseessä olevien unionin toimien on oltava välttämättömiä, koska oikeudellisesti sitovat toimet edellyttävät yhdenmukaista täytäntöönpanoa, mikä ei ole tilanne nyt käsiteltävässä asiassa, sillä täytäntöönpanotoimenpiteitä voidaan toteuttaa SEUT 215 artiklan 2 kohdan nojalla. Toiseksi NIOC kyseenalaistaa valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa esitetyn unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksen, jonka mukaan SEUT 215 artiklan 1 kohdassa määrätty menettely saattaa osoittautua epäasianmukaiseksi yksinkertaisia täytäntöönpanotoimia toteutettaessa, kun taas SEUT 291 artiklan 2 kohta heijastaa EUT-sopimuksen laatijoiden tahtoa säätää tehokkaammasta täytäntöönpanomenettelystä, joka on mukautettu toteuttavan toimenpiteen lajiin ja kunkin toimielimen toimintakykyyn. NIOC:n mukaan unionin yleisen tuomioistuimen tältä osin esittämällä subjektiivisilla arvioilla ei voida perustella SEUT 291 artiklan 2 kohdan käyttämistä.

- 26 Kolmannessa valitusperusteessaan NIOC arvostelee valituksenalaisen tuomion 74–83 kohtaa ja unionin yleisen tuomioistuimen toteamusta, jonka mukaan neuvosto perusteli tämän poikkeusmääräyksen käyttämistä asianmukaisesti.
- 27 Tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa NIOC palauttaa mieleen kaksi tilannetta, jotka mainitaan SEUT 291 artiklan 2 kohdassa, jonka mukaan on niin, että ”jos unionin oikeudellisesti velvoittavat säädökset edellyttävät yhdenmukaista täytäntöönpanoa, kyseisillä säädöksillä siirretään täytäntöönpanovaltaa komissiolle tai, tietyissä asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa ja Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 24 ja 26 artiklassa määrätyissä tapauksissa, neuvostolle”. NIOC:n mukaan nyt käsiteltävässä asiassa ei ole väitetty, että SEU 24 ja SEU 26 artikla koskisivat asetusta N:o 267/2012, ja lisäksi päätös 2012/35 on annettu SEU 29 artiklan perusteella. NIOC viittaa näistä tilanteista toiseen ja tarpeeseen perustella asianmukaisesti erityistapauksen olemassaolo. Se kiistää tältä osin, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 74–76 kohdassa mieleen palautettua toimien perusteluun liittyvää oikeuskäytäntöä olisi sovellettava. Se katsoo unionin yleisen tuomioistuimen todenneen virheellisesti, että SEUT 291 artiklan 2 kohdan käyttämiselle oli esitetty ”asianmukaiset perustelut”, joita ei kyseisen tuomion 77 kohdassa esitetyn kuvauksen mukaan ole lausuttu nimenomaisesti, jotka on kyseisen tuomion 80 kohdan mukaan ilmaistu ”lyhyesti, mutta ymmärrettävästi” ja sen 82 kohdan mukaan ”riittävän ymmärrettävästi”.
- 28 Kolmannen valitusperusteensa toisessa osassa NIOC riitauttaa valituksenalaisen tuomion 78 ja 79 kohdan, joissa unionin yleinen tuomioistuin tulkitsee asetuksen N:o 267/2012 johdanto-osan 28 perustelukappaleen ja sen 23 artiklan 2 kohdan muodostavan perusteen sille, että rajoittavat toimenpiteet sisältyvät neuvoston täytäntöönpanotoimivaltaan SEUT 291 artiklan 2 kohdan perusteella. Valittajan mukaan näissä säännöissä ei millään tavalla esitetä tällaista perustetta.
- 29 Neljännessä valitusperusteessaan NIOC väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa, että asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohdassa varataan neuvostolle toimivalta panna täytäntöön kyseisen asetuksen 23 artiklan 2 ja 3 kohdan säännökset, mikä on riittävää, jotta perusteluvollisuutta noudatetaan tämän säännöksen oikeusperustan, joka on SEUT 291 artiklan 2 kohta, ilmoittamisen osalta. Valittaja väittää, ettei asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohdassa viitata millään tavalla SEUT 291 artiklan 2 kohtaan eikä mainita sanaa ”täytäntöönpano”. Tämän vuoksi kyseisen asetuksen tässä säännöksessä viitataan neuvoston päätökseen SEUT 215 artiklan 2 kohdan mukaisesti.
- 30 Viidennessä valitusperusteessaan NIOC väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei neuvosto ole laiminlyönyt perusteluvollisuuttaan, kun se ei ole maininnut SEUT 291 artiklan 2 kohtaa asetuksen N:o 267/2012 johdanto-osan viittauskappaleissa.
- 31 Neuvosto kiistää NIOC:n väitteet.
- 32 Komissio väittää SEUT 215 artiklan olevan asianmukainen oikeusperusta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 33 On muistutettava, että SEUT 215 artiklan 2 kohdassa määrätään, että ”jos Euroopan unionista tehdyn sopimuksen V osaston 2 luvun mukaisesti tehdyssä päätöksessä niin säädetään, neuvosto voi toteuttaa 1 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen luonnollisiin tai oikeushenkilöihin, ryhmiin tai muihin kuin valtiollisiin yhteisöihin kohdistuvia rajoittavia toimenpiteitä”. SEUT 215 artiklan 1 kohdassa määrätään menettelystä, jonka mukaan neuvosto hyväksyy tarvittavat toimenpiteet määränemistöllä unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkean edustajan ja komission yhteisestä ehdotuksesta ja ilmoittaa päätöksestään Euroopan parlamentille.

- 34 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 54 kohdassa, jo SEUT 215 artiklan sanamuodosta ilmenee, ettei se ole esteenä sille, että sen perusteella annettulla asetuksella siirretään komissiolle tai neuvostolle täytäntöönpanotoimivaltaa SEUT 291 artiklan 2 kohdassa määritellyin edellytyksin, jos tässä asetuksessa säädetyt rajoittavat toimenpiteet edellyttävät yhdenmukaista täytäntöönpanoa. Erityisesti SEUT 215 artiklan 2 kohdasta ei käy ilmi, että luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin, ryhmiin tai muihin kuin valtiollisiin yhteisöihin kohdistuvat yksittäiset rajoittavat toimenpiteet olisi välttämättä annettava SEUT 215 artiklan 1 kohdassa määrätyn menettelyn mukaisesti eikä niitä voitaisi antaa SEUT 291 artiklan 2 kohdan perusteella.
- 35 Missään EUT-sopimuksen määräyksessä ei määrätä, ettei sen kuudetta osaa, joka koskee toimielinjärjestelmää ja varainhoitoa, voitaisi soveltaa rajoittaviin toimenpiteisiin. SEUT 291 artiklan 2 kohdan, jossa määrätään, että ”jos unionin oikeudellisesti velvoittavat säädökset edellyttävät yhdenmukaista täytäntöönpanoa, kyseisillä säädöksillä siirretään täytäntöönpanovaltaa komissiolle tai, tietyissä asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa ja Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 24 ja 26 artiklassa määrättyissä tapauksissa, neuvostolle”, soveltaminen ei siis ollut poissuljettua, kunhan tässä määräyksessä asetetut edellytykset täyttyivät.
- 36 Kyseisestä määräyksestä on lisättävä, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että ”täytäntöönpanon” käsite käsittää sekä täytäntöönpanosääntöjen laatimisen että sääntöjen soveltamisen yksittäistapauksiin antamalla niitä koskevia toimia (tuomio komissio v. neuvosto, 16/88, EU:C:1989:397, 11 kohta).
- 37 Näiden seikkojen valossa nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että asetus N:o 267/2012, jonka 46 artiklan 2 kohdan perusteella annettiin riidanalainen asetus, annettiin päätöksen 2012/35 – jolla muutettiin päätöstä 2010/413, joka koski rajoittavia toimenpiteitä, jotka kohdistuivat viimeksi mainitun päätöksen liitteissä I ja II lueteltuihin henkilöihin ja yhteisöihin – asianmukaiseksi täytäntöönpanemiseksi EUT-sopimuksen puitteissa.
- 38 Tässä asetuksessa N:o 267/2012, joka on SEUT 291 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu oikeudellisesti sitova toimi, esitetään yleiset arviointiperusteet, joita on käytettävä lisättäessä henkilöitä tai yhteisöjä jompaankumpaan kyseisen asetuksen liitteiden VIII ja IX sisältämistä sellaisten henkilöiden tai yhteisöjen luetteloista, joihin on kohdistettava rajoittavia toimenpiteitä, ottaen huomioon muutokset, jotka päätöksellä 2012/35 tehtiin päätöksessä 2010/413 esitettyihin yleisiin merkitsemisperusteisiin ja joilla erityisesti lisättiin arviointiperuste, joka liittyy tuen antamiseen Iranin hallitukselle.
- 39 Tässä yhteydessä on todettava, että sen vuoksi, että NIOC lisättiin riidanalaisella päätöksellä luetteloon, joka on päätöksen 2010/413 liitteessä II, riidanalaisella asetuksella tämä yhteisö lisättiin EUT-sopimuksen puitteissa asetuksen N:o 267/2012 liitteessä IX olevaan luetteloon, ja on täsmennettävä, että – kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti valituksenalaisen tuomion 132 kohdassa ilman, että NIOC olisi kritisoinut tätä kohtaa valituksessaan – viimeksi mainittua merkitsemistä voitiin perustella jo edellä mainitulla arviointiperusteella, joka liittyy tuen antamiseen Iranin hallitukselle, riippumatta yleisten merkitsemisperusteiden myöhemmästä muuttamisesta asetuksessa N:o 267/2012 sen jälkeen, kun riidanalaisella päätöksellä muutettiin päätöksessä 2010/413 mainittuja yleisiä perusteita.
- 40 Tällöin riidanalaisessa asetuksessa sovellettiin NIOC:hen nähden erityisesti yleistä merkitsemisperustetta, joka koskee tuen antamista Iranin hallitukselle ja jolla pyritään takaamaan EUT-sopimuksen yhteydessä se, että Iranin tilanteen sanelemien rajoittavien toimenpiteiden kohdistaminen NIOC:hen pannaan yhdenmukaisesti täytäntöön koko Euroopan unionissa.
- 41 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 56 kohdassa perustellusti, että SEUT 291 artiklan 2 kohtaan perustuva täytäntöönpanotoimivallan käyttäminen oli nyt käsiteltävässä asiassa mahdollista.

- 42 Tästä seuraa, että toisen valitusperusteen ensimmäinen ja kolmas osa ovat perusteettomia.
- 43 NIOC:n toisen valitusperusteen toisen osan yhteydessä esittämistä muista väitteistä on todettava yhtäältä, ettei tuomion parlamentti v. neuvosto (C-130/10, EU:C:2012:472) 48 kohta ole merkityksellinen nyt käsiteltävässä asiassa, koska kyseinen tuomio koskee SEUT 75 ja SEUT 215 artiklan soveltamisalaa eikä, kuten nyt käsiteltävässä asiassa, SEUT 215 artiklan ja SEUT 291 artiklan 2 kohdan soveltamisalaa.
- 44 Toisaalta väitetystä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisesta, joka johtuu rajoittavien toimenpiteiden hyväksymisjärjestelmien erilaisuudesta sen mukaan, nimetäänkö henkilö SEUT 215 artiklan 2 kohtaan perustuvalla säännöksellä vai antamalla täytäntöönpanoasetus, joka perustuu SEUT 291 artiklan 2 kohtaan, on todettava, että kun otetaan huomioon se, että merkitsemisellä sellaisten henkilöiden tai yhteisöjen luetteloon, joihin kohdistetaan rajoittavia toimenpiteitä, on huomattava kielteinen vaikutus asianomaisen henkilön tai yhteisön perusvapauksiin ja perusoikeuksiin (ks. vastaavasti tuomio Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 358 kohta ja tuomio komissio ym. v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 132 kohta), tämä merkitseminen, perustuipa se SEUT 215 artiklaan tai SEUT 291 artiklan 2 kohtaan, antaa tälle henkilölle tai yhteisölle, siltä osin kuin sitä voidaan verrata sen osalta yksittäistapausta koskevaan päätökseen, oikeuden saada asiansa käsitellyksi unionin tuomioistuimissa SEUT 263 artiklan neljännen kohdan mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio Gbagbo ym. v. neuvosto, C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258, 57 kohta) erityisesti sen tarkistamiseksi, onko tämä yksittäistapausta koskeva päätös perustoimessa mainittujen yleisten merkitsemisedellytysten mukainen.
- 45 SEUT 215 artiklaan perustuvan menettelyn ja SEUT 291 artiklan 2 kohtaan perustuvan menettelyn välisen eron avulla sen sijaan halutaan erottaa rajoittavien toimenpiteiden alalla perustoimi ja täytäntöönpanotoimi toisistaan objektiivisten perusteiden nojalla. Tässä yhteydessä SEUT 215 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus, joka koskee unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkean edustajan ja komission yhteistä ehdotusta, on tässä määräyksessä tarkoitettuun menettelyyn sisältyvä edellytys eikä menettelyllinen tae, joka olisi annettava yleisesti kaikille henkilöille tai yhteisöille, jotka on merkitty rajoittavia toimenpiteitä koskevaan luetteloon millä tahansa perusteella. Näin ollen sen, että SEUT 291 artiklan 2 kohtaan perustuvan täytäntöönpanotoimivallan käyttämisen yhteydessä rajoittavien toimenpiteiden hyväksymisen edellytyksenä ei ole, toisin kuin SEUT 215 artiklan 1 kohdassa tarkoitettun menettelyn yhteydessä, tällaisen yhteisen ehdotuksen tekeminen, ei voida katsoa loukkaavan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, kun kyse on merkitsemisestä tällaiseen luetteloon.
- 46 Tästä seuraa, että toisen valitusperusteen toinen osa ei ole perusteltu. Tämä valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.
- 47 Vastattaessa kolmanteen, neljänteen ja viidenteen valitusperusteeseen on tutkittava, kuuluuko riidanalaisen asetuksen antaminen johonkin niistä tapausryhmistä, joiden osalta neuvosto voi varata itselleen oikeudellisesti sitovan toimen täytäntöönpanotoimivallan SEUT 291 artiklan 2 kohdan mukaisesti.
- 48 Kuten valituksenalaisen tuomion 59 kohdasta ilmenee, neuvosto on perustellakseen täytäntöönpanotoimivallaa, jonka se on varannut itselleen asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohdassa, vedonnut yksinomaan siihen, että nyt käsiteltävässä asiassa on kyse ”asianmukaisesti perustellusta tapauksesta”. Se ei ole lainkaan vedonnut siihen, että kyse olisi SEU 24 ja SEU 26 artiklassa tarkoitettusta tapauksesta.
- 49 Kun kyse on SEUT 291 artiklan 2 kohdassa tarkoitettusta täytäntöönpanotoimivallasta, jonka neuvosto voi varata itselleen ”asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa”, on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuin on tulkinnut ETY-sopimuksen 145 artiklan kolmatta luetelmakohtaa, joka vastaa SEUT

- 291 artiklan 2 kohtaa, siten, että neuvoston on perusteltava päätöstä, jolla se varaa itselleen oikeuden käyttää täytäntöönpanotoimivaltaa, yksityiskohtaisesti (tuomio komissio v. neuvosto, 16/88, EU:C:1989:397, 10 kohta).
- 50 EY 202 artiklan kolmatta luetelmakohtaa, jolla korvattiin EY-sopimuksen 145 artiklan kolmas luetelmakohta, on tulkittu myös tuomiossa komissio v. neuvosto (C-257/01, EU:C:2005:25, 51 kohta) ja tuomiossa parlamentti v. neuvosto (C-133/06, EU:C:2008:257, 47 kohta), joissa yhteisöjen tuomioistuin täsmensi, että neuvoston on perusteltava täytäntöön pantavan tai muutettavan perustoimen luonteen ja sisällön perusteella asianmukaisesti poikkeus säännöstä, jonka mukaan silloin, kun perustamissopimuksen alaan kuuluvassa järjestelmässä on toteutettava yhteisön tasolla perustoimea koskevia täytäntöönpanotoimia, tämän toimivallan käyttäminen kuuluu normaalisti komissiolle.
- 51 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että asetuksen N:o 267/2012 45 artiklalla neuvosto antoi komissiolle laajan toimivallan, joka koskee muun muassa tämän asetuksen liitteiden II–VII, jotka sisältävät luetteloita tämän asetuksen säännöksissä tarkoitetuista tuotteista, teknologiasta, laitteista tai metalleista, muuttamista. Sen sijaan asetuksen N:o 267/2012 46 artiklalla neuvosto varasi itselleen toimivallan muuttaa tämän asetuksen liitteitä VIII ja IX eli luetteloita luonnollisista henkilöistä tai oikeushenkilöistä, yhteisöistä tai elimistä kyseisen asetuksen liitteen VIII osalta turvallisuusneuvoston toteuttaman nimeämisen perusteella ja liitteen IX osalta unionin itsenäisesti toteuttaman rajoittavan toimenpiteen perusteella.
- 52 Näiden toimenpiteiden vertailusta ilmenee, että neuvosto on varannut itselleen toimivallan toteuttaa kaikista arkaluonteisimpia toimenpiteitä, joita ovat turvallisuusneuvoston päättämien nimeämisten lisääminen EUT-sopimuksen perusteella annettuun asetukseen sekä asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden soveltaminen sikäli kuin niillä on erityisen huomattava vaikutus kyseessä oleviin luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin, yhteisöihin tai elimiin.
- 53 Kuten tämän tuomion 44 kohdassa on jo todettu, huolimatta näiden nimeämisten tavoitteesta, joka on painostaa Iranin islamilaista tasavaltaa lopettamaan ydinaseiden levittämistä edistävä ydinenergia-alan toiminta ja ydinasejärjestelmien kehittäminen, näillä nimeämiskäytöksillä, jotka johtavat henkilöiden tai yhteisöjen varojen jäädyttämiseen, on näiden henkilöiden tai yhteisöjen vapauksiin ja perusoikeuksiin huomattava kielteinen vaikutus, joka liittyy yhtäältä siihen, että asianomaisen henkilön sekä työ- että perhe-elämä mullistuvat merkittävästi hänen omaisuudensuojansa rajoitusten takia, ja toisaalta yhteisöjen osalta niiden toimintaa uhkaaviin, erityisesti taloudellisiin häiriöihin (ks. vastaavasti tuomio Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 358 kohta ja tuomio komissio ym. v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 132 kohta).
- 54 Tätä täytäntöönpanotoimivallan antamista neuvostolle voidaan perustella myös sillä, että neuvosto antaa yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa tehtävät päätökset, joilla luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt, yhteisöt tai elimet merkitään sellaisten henkilöiden ja yhteisöjen luetteloon, joiden varat on jäädytettävä. Tällaiset päätökset voidaan kuitenkin panna täytäntöön unionissa erityisesti siihen sijoittautuneiden rahalaitosten toimesta ainoastaan, jos niiden jälkeen annetaan asetus EUT-sopimuksen perusteella.
- 55 Jos henkilön merkitsemisperusteita muutetaan yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa tehtävässä päätöksessä tämän henkilön mahdollisesti neuvostolle toimittamien huomautusten ja todisteiden huomioon ottamiseksi, tämä muutos on myös toteutettava EUT-sopimuksen perusteella annetussa asetuksessa, tai muutoin sillä, että korjaamattomat perustelut on pysytetty silloin, kun merkitsemistä on tutkittu uudelleen, voitaisiin perustella tämän asetuksen laillisuuden riittävyyttä.

- 56 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, että neuvosto saattoi laillisesti varata itselleen toimivallan panna täytäntöön asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 ja 3 kohta taatakseen varojen jäädyttämistoimenpiteiden toteuttamismenettelyjen sekä toimivaltaisen viranomaisen päätöksen 2010/413 ja asetuksen N:o 267/2012 puitteissa esittämien toteamusten yhdenmukaisuuden sekä silloin, kun henkilön tai yhteisön nimi merkitään ensimmäisen kerran kyseessä olevaan luetteloon, että silloin, kun toimivaltainen toimielin tutkii tämän merkitsemisen uudelleen erityisesti asianomaisen mahdollisesti toimittamien huomautusten ja todisteiden valossa.
- 57 Yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa tehtävien päätösten antamisen ja EUT-sopimuksen perusteella toteutettavien toimenpiteiden toteuttamisen yhteensovittaminen on tarpeen varsinkin, kun luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin, yhteisöihin tai elimiin kohdistuvat rajoittavat toimenpiteet on toteutettava nopeasti, tapahtuipa se turvallisuusneuvoston päätöslauselman noudattamiseksi tai yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa päätettävien uusien itsenäisten nimeämisten halutun vaikutuksen takaamiseksi mahdollisimman nopeasti. Tältä osin on todettava, että yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa tehty päätös ja NIOC:n merkitsemistä luetteloon koskeva riidanalainen toimeenpanoasetus annettiin samana päivänä neuvoston käytännön mukaisesti.
- 58 Nämä yhdenmukaisuuden, yhteensovittamisen ja nopeuden vaatimukset tarvittavia toimia annettaessa oikeuttavat sen, että EUT-sopimuksen perusteella toteutettujen luetteloon merkitsemistoimien, yhdessä yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa toteutettujen luetteloon merkitsemistoimien kanssa, katsotaan kuuluvan SEUT 291 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin erityistapauksiin. Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 72 kohdassa, unionin tuomioistuin hylkäsi tuomiossa neuvosto v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (C-348/12 P, EU:C:2013:776, 109 kohta) valitusperusteen, jonka mukaan neuvostolla ei ollut toimivaltaa toteuttaa Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehranin suhteen muun muassa päätöksessä 2010/413 SEU 29 artiklan perusteella säädettyjen kaltaisia varojen jäädyttämistoimenpiteitä SEUT 291 artiklan 2 kohtaan perustuvalla täytäntöönpanoasetuksella, todeten lähinnä, että tällä EUT-sopimuksen määräyksellä neuvostolle annettiin toimivalta toteuttaa riidanalaisia toimenpiteitä.
- 59 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa, että neuvosto saattoi perustellusti katsoa, että kyseessä olevat varojen jäädyttämistoimenpiteet olivat erityistapauksia, minkä perusteella se saattoi asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohdassa varata itselleen täytäntöönpanotoimivallan.
- 60 Kun kyse on edellytyksestä, joka liittyy sen perusteluihin, että täytäntöönpanotoimivalta on myönnetty neuvostolle, unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä, kun se viittasi valituksenalaisen tuomion 74–76 kohdassa SEUT 296 artiklassa vahvistettuun perusteluvollisuuteen liittyvään oikeuskäytäntöön. Unionin tuomioistuin on nimittäin todennut, että neuvoston on perusteltava täytäntöön pantavan tai muutettavan perustoimen luonteen ja sisällön mukaan asianmukaisesti poikkeus säännöstä, jonka mukaan täytäntöönpanotoimivallan käyttäminen kuuluu yleensä komissiolle (tuomio parlamentti v. neuvosto, C-133/06, EU:C:2008:257, 47 kohta ja tuomio parlamentti ja komissio v. neuvosto, C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790, 53 kohta).
- 61 Tältä osin on todettava, että Iranin islamilaiseen tasavaltaan kohdistuviin rajoittaviin toimenpiteisiin liittyvät päätökset ja asetukset muodostavat sarjan toimia, joita on muutettu usein ja korvattu säännöllisesti niiden selkeyden ja luettavuuden parantamiseksi. Tietyt säännökset ovat kuitenkin kaikissa näissä päätöksissä ja asetuksissa samankaltaisia.
- 62 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 83 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa, täytäntöönpanotoimivallan myöntämisestä neuvostolle säädettiin jo Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä 19.4.2007 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 423/2007 (EUVL L 103, s. 1) 15 artiklan 2 kohdassa ja Iraniin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja asetuksen (EY) N:o 423/2007 kumoamisesta 25.10.2010 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 961/2010

(EUVL L 281, s. 1) 36 artiklan 2 kohdassa. Näitä kahta säännöstä perusteltiin asetuksen N:o 423/2007 kuudennessa perustelukappaleessa ja asetuksen N:o 961/2010 15 perustelukappaleessa. Viimeksi mainitussa todetaan seuraavaa: ”koska Iran aiheuttaa erityisen uhan kansainväliselle rauhalle ja turvallisuudelle ydinohjelmallaan, josta Eurooppa-neuvosto korosti 17 päivänä kesäkuuta 2010 olevansa yhä enemmän huolissaan, ja jotta voitaisiin varmistaa yhdenmukaisuus päätöksen 2010/413/YUTP liitteiden I ja II muuttamis- ja uudelleentarkasteluprosessin kanssa, valtuuksien muuttaa tämän asetuksen liitteissä VII ja VIII olevia luetteloita olisi kuuluttava neuvostolle”.

- 63 Näiden seikkojen perusteella täytäntöönpanotoimivallan myöntämistä neuvostolle perusteltiin asetusta N:o 267/2012 edeltäneissä asetuksissa yhdenmukaisuudella, jota vaadittiin yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa toteutettavien nimeämisten ja EUT-sopimuksen perusteella toteutettavien nimeämisten välille.
- 64 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, kun otetaan huomioon sen lausekkeen olemassaolo, jolla täytäntöönpanotoimivalta myönnetään neuvostolle, ja sen perustelut asetusta N:o 267/2012 edeltäneissä asetuksissa, että tämän neuvoston toimivallan voitiin katsoa kuuluvan siihen asiayhteyteen, jossa kyseessä oleva toimi annettiin, ja olevan SEUT 291 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla asianmukaisesti perusteltu. Näin ollen kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa ei ole perusteltu.
- 65 Koska kyseiset perustelut tukevat unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 78 ja 79 kohdassa esittämiä perusteluja, on todettava, ettei myöskään kolmannen valitusperusteen toinen osa ole perusteltu.
- 66 Kun kyse on siitä, ettei SEUT 291 artiklan 2 kohtaa mainittu perusteena asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohdassa säädetylle toimivallan myöntämiselle, on palautettava mieliin, että viittaamatta jättäminen EUT-sopimuksen johonkin tiettyyn määräykseen ei voi olla olennainen virhe, jos toimen oikeusperusta voidaan määrittää toimen muiden osien perusteella (tuomio komissio v. neuvosto, C-370/07, EU:C:2009:590, 56 kohta). Kuten unionin yleinen tuomioistuin katsoo perustellusti valituksenalaisen tuomion 85 ja 86 kohdassa, vaikka SEUT 291 artiklan 2 kohtaa ei ole mainittu asetuksen N:o 267/2012 46 artiklan 2 kohdassa säädetyin toimivallan myöntämisen oikeusperustana, tämän asetuksen säännösten perusteella voidaan kuitenkin ymmärtää, että neuvosto varasi tämän toimivallan itselleen SEUT 291 artiklan 2 kohdassa asetettujen edellytysten mukaisesti. Tämän vuoksi neljäs ja viides valitusperuste eivät ole perusteltuja.
- 67 Kaiken edellä esitetyn perusteella toinen, kolmas, neljäs ja viides valitusperuste on hylättävä.

Kuudes valitusperuste, jonka mukaan oikeudellinen arviointiperuste, joka liittyy tuen antamiseen Iranin hallitukselle, on lainvastainen

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

- 68 Kuudennessa valitusperusteessaan NIOC riitauttaa valituksenalaisen tuomion 109 kohdan ja sitä seuraavat kohdat. Näissä kohdissa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi väitteen, jonka mukaan päätöksen 2010/413, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2012/635, 20 artiklan 1 kohdan c alakohdassa sekä asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohdassa säädetty oikeudellinen arviointiperuste (jäljempänä riidanalainen arviointiperuste), joka liittyy tuen antamiseen Iranin hallitukselle ja johon NIOC:n merkitseminen kyseessä oleviin luetteloihin perustuu, on lainvastainen. NIOC väitti, että tämä arviointiperuste, siltä osin kuin se koskee ”muuta henkilöitä, yhteisöjä tai elimiä, jotka antavat Iranin hallitukselle esimerkiksi rahoitus-, logistista ja aineellista tukea, tai näiden omistamia, määräysvallassa olevia tai näitä lähellä olevia henkilöitä ja yhteisöjä”, on SEU 2 artiklassa vahvistettujen vapauden ja oikeusvaltion arvojen vastainen, joiden mukaisia yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa tehtyjen päätösten on oltava SEU 21 ja SEU 23 artiklan nojalla. Riidanalaisella arviointiperusteella neuvostolle myönnetään erittäin laaja ja ehdoton toimivalta määrätä

seuraamuksia henkilöille ja yhteisöille, jotka antavat Iranin hallitukselle tukea, erityisesti rahoitustukea, ilman, että ne olisivat osallistuneet kyseessä olevaan ydinohjelmaan. Niiden joukossa voi siis olla iranilainen veronmaksaja tai virkamies taikka unionin jäsenvaltion asianajajaliittoon kuuluva asianajaja, joka puolustaa tiettyjä iranilaisia julkisia yhteisöjä unionin yleisessä tuomioistuimessa.

- 69 Tämä valitusperuste jakautuu kolmeen osaan.
- 70 Valitusperusteen ensimmäisessä osassa NIOC väittää unionin yleisen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 115 kohdassa, ettei neuvostolle riidanalaisella arviointiperusteella myönnetty harkintavalta ole mielivaltaista eikä vapaata, ja kyseisen tuomion 123 kohdassa, että ”riidanalaisella arviointiperusteella rajoitetaan neuvoston harkintavaltaa, kun siinä otetaan käyttöön objektiiviset kriteerit, ja sillä taataan unionin oikeudessa edellytetty ennustettavuuden aste”.
- 71 NIOC väittää, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitse virheellisesti riidanalaisesta arviointiperustetta, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 119 kohdassa, että tämä arviointiperuste ”ei koske mitään hyvänsä Iranin hallitukselle annettavan tuen muotoa vaan sellaisia tuen muotoja, jotka määrällisen tai laadullisen merkittävyytensä vuoksi edistävät Iranin ydinenergia-alan toimintaa”. Valittajan mukaan täsmennys, joka koskee ”määrällistä tai laadullista merkittävyyttä”, ei sisälly asetukseen N:o 267/2012 ja merkitsee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin on ”kirjoittanut sen uudelleen” ennen kuin se toteaa tämän arviointiperusteen olevan ennakoitavuuden, selkeyden ja yksiselitteisyyden edellytysten mukainen.
- 72 NIOC väittää myös, että valituksenalaisen tuomion 118 ja 120 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin ”häivytti” sanan ”esimerkiksi”, vaikka tämä sana merkitsee selvästi sitä, että tekstissä lueteltujen tukityyppien, nimittäin rahoitustuen, logistisen tuen tai aineellisen tuen, luettelo on luonteeltaan puhtaasti esimerkinomainen.
- 73 NIOC toteaa, että unionin yleisen tuomioistuimen käyttämä riidanalaisen arviointiperusteen tulkinta on virheellinen eikä tämä arviointiperuste täytä unionin oikeudessa vaadittuja ennakoitavuuden, riittävän selkeyden ja täsmällisyyden edellytyksiä, koska sen perusteella ei voida määrittää henkilöitä, joihin rajoittava toimenpide voidaan kohdistaa.
- 74 Kuudennen valitusperusteen toisessa osassa NIOC väittää, että ”kirjoittamalla uudelleen” riidanalaisen arviointiperusteen unionin yleinen tuomioistuin loukkasi puolustautumisoikeuksia, koska se ei voinut riitauttaa siihen kohdistuvaa rajoittavaa toimenpidettä sillä perusteella, ettei se ollut kyseisen arviointiperusteen, sellaisena kuin se oli ”uudelleen kirjoitettuna”, joka ei ollut sen eikä neuvoston tiedossa, mukainen.
- 75 Kuudennen valitusperusteen kolmannessa osassa NIOC väittää, että valituksenalaisen tuomion 119 ja 140 kohta ovat ristiriitaisia. Kyseisessä 119 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että riidanalainen arviointiperuste koskee ”sellaisia tuen muotoja, jotka määrällisen tai laadullisen merkittävyytensä vuoksi edistävät Iranin ydinenergia-alan toimintaa”, kun taas kyseisessä 140 kohdassa tämä arviointiperuste koskee ”kaikenlaista tukea, joka – vaikka sillä ei ole suoraa tai välillistä yhteyttä ydinaseiden levittämiskehitykseen – on kuitenkin määrällisen tai laadullisen merkittävyytensä vuoksi omiaan edistämään tällaista kehitystä, koska siten tarjotaan Iranin hallitukselle resursseja tai aineellisia, rahoituksellisia ja logistisia välineitä siten, että sen on mahdollista jatkaa levittämistoimintaa”. Valittajan mukaan tuki, jolla ei ole edes välillistä yhteyttä ydinaseiden levittämiskehitykseen, ei ole samanaikaisesti omiaan edistämään tällaista kehitystä. Valituksenalaisen tuomion 119 kohdan ja 140 kohdan välinen epä johdonmukaisuus muodostaa NIOC:n mukaan kyseisen tuomion perusteluvirheen.
- 76 Neuvosto, jota komissio tukee, kiistää NIOC:n väitteet.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 77 Aluksi on huomautettava, kuten unionin tuomioistuin on todennut, että unionin lainsäätäjällä on katsottava olevan laaja harkintavaltta aloilla, joilla siltä edellytetään poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten valintojen tekemistä ja joilla sen on suoritettava monitahoisia arviointeja. Se on päätelty tämän perusteella, että näillä aloilla toteutettu toimenpide voidaan katsoa lainvastaiseksi ainoastaan, jos kyseinen toimenpide on ilmeisen soveltumaton toimivaltaisen toimielimen tavoittelemien päämäärien saavuttamiseen (tuomio *Sison v. neuvosto*, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 33 kohta ja tuomio *neuvosto v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 120 kohta).
- 78 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan asetusta, jossa säädetään rajoittavista toimenpiteistä, ei ole tulkittava pelkästään SEUT 215 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun, yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa tehtävän päätöksen valossa vaan myös sen historiallisen asiayhteyden valossa, johon unionin antamat säännökset ja tämä asetusta kuuluvat (ks. vastaavasti tuomio *neuvosto v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 75 kohta ja määräys *Georgias ym. v. neuvosto ja komissio*, C-545/14 P, EU:C:2015:791, 33 kohta). Sama pätee yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa tehtyyn päätökseen, jota on tulkittava sen asiayhteys huomioon ottaen.
- 79 Unionin yleinen tuomioistuin totesi siis valituksenalaisen tuomion 118 kohdassa perustellusti, että riidanalainen arviointiperuste liittyy oikeudelliseen kehykseen, jota selvästi rajaavat tavoitteet, joihin Iranin islamilaiseen tasavaltaan kohdistettavia rajoittavia toimenpiteitä koskevalla säännöstöllä pyritään, ja että erityisesti päätöksen 2012/35, jolla tämä arviointiperuste lisättiin ensimmäistä kertaa päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohtaan, johdanto-osan 13 perustelukappaleessa täsmennetään nimenomaisesti, että varojen jäädyttäminen olisi ulotettava henkilöihin ja yhteisöihin, ”jotka antavat Iranin hallitukselle tukea, jonka avulla se jatkaa ydinalan toimia, joihin liittyy joukkotuhon leviämisen vaara, tai ydinasejärjestelmien kehittämistä, erityisesti henkilöihin ja yhteisöihin, jotka antavat Iranin hallitukselle rahoitus-, logistista tai materiaalista tukea”. Se totesi myös perustellusti, että asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohdassa todetaan niin ikään, että tämä tuki voi olla ”rahoitus-, logistista ja aineellista tukea”.
- 80 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 119 ja 120 kohdassa tämän perusteella, että riidanalaisen arviointiperusteen muuttamisella pyrittiin laajentamaan nimeämisperustetta, jotta kohteena olisi asianomaisen henkilön tai yhteisön oma toiminta, jolla tosin ei sellaisenaan ole mitään suoraa tai välillistä yhteyttä ydinasoiden levittämiseen mutta joka on kuitenkin omiaan edistämään sitä, koska siten Iranin hallitukselle tarjotaan resursseja tai aineellisia, rahoituksellisia tai logistisia välineitä siten, että sen on mahdollista jatkaa levittämistoimintaa.
- 81 Tätä tulkintaa tukee sääntelyn kehitys, kun sitä tarkastellaan neuvoston asiakirjojen valossa. Tältä osin on muistutettava, että päätöslauselman 1929 17 perustelukappaleessa turvallisuusneuvosto paljasti, että ”Iranin energia-alan tuottamien tulojen ja Iranin ydinalan toimien, joihin liittyy joukkotuhon leviämisen vaara, rahoituksen välillä on mahdollinen yhteys”, joka mainitaan valituksenalaisen tuomion 5 kohdassa. Tämän seikan huomioon ottamiseksi Eurooppa-neuvosto pyysi 17.6.2010 antamiensa päätelmien liitteenä olevassa julkilausumassa ulkoasiainneuvostoa hyväksymään seuraavassa istunnossaan toimenpiteitä, joilla pannaan täytäntöön päätöslauselmassa 1929 olevat toimenpiteet, ja tämä pyyntö johti muun muassa öljyteollisuuteen kohdistuvien toimenpiteiden toteuttamiseen sekä päätöksellä 2010/413 että asetuksella N:o 961/2010.
- 82 Koska nämä toimenpiteet osoittautuivat riittämättömiksi Iranin islamilaisen tasavallan toimeenpaneman ydinohjelman pysäyttämiseksi tai rajoittamiseksi, Eurooppa-neuvosto päätti 9.12.2011 antamissaan päätelmissä laajentaa unionin toteuttamien rajoittavien toimenpiteiden soveltamisalaa, kuten päätöksen 2012/35 kuudennessa perustelukappaleessa korostetaan. Neuvosto painotti Irania

koskevien 23.1.2012 antamiensa päätelmien 3 kohdassa sitä, että samana päivänä toteutetuilla rajoittavilla toimenpiteillä pyrittiin vaikeuttamaan sitä, että Iranin hallitus rahoittaa Iranin ydinenergiaohjelmaa, eikä niitä kohdistettu Iranin kansaan.

- 83 Unionin yleinen tuomioistuin otti huomioon tämän tavoitteen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 119 kohdassa, että riidanalainen arviointiperuste koskee sellaisia tuen muotoja, jotka määrällisen tai laadullisen merkittävyytensä vuoksi edistävät Iranin ydinenergia-alan toimintaa. Näin tehdessään unionin yleinen tuomioistuin ei mitenkään ”kirjoittanut uudelleen” kyseistä arviointiperustetta vaan tulkitsi sitä neuvoston tavoittelemien päämäärien valossa, sellaisena kuin ne ilmenevät Iranin islamilaista tasavaltaa koskevan kansainvälisen ja unionin sääntelyn kehityksestä.
- 84 Lisäksi on todettava, että – toisin kuin NIOC väittää – unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut riidanalaista arviointiperustetta huomioon vääristyneellä tavalla jättämällä pois sanan ”esimerkiksi” esittäessään tämän arviointiperusteen valituksenalaisen tuomion 118 ja 120 kohdassa. Kuten neuvosto korosti, unionin yleinen tuomioistuin käytti kyseisessä 118 kohdassa ilmaisua ”erityisesti”, joka esiintyy päätöksen 2012/35 13 perustelukappaleessa ja joka vastaa sanaa ”esimerkiksi”. Samoin kyseisen 118 kohdan viimeisessä virkkeessä unionin yleinen tuomioistuin totesi, että kyseinen tuki ”voi” olla aineellista, logistista tai rahoituksellista, mikä antaa ymmärtää, että riidanalainen arviointiperuste voi kattaa muita tukemisen muotoja.
- 85 Toisin kuin NIOC väittää kuudennen valitusperusteen kolmannessa osassa, unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelut eivät ole ristiriitaisia siksi, että unionin yleinen tuomioistuin selvittää valituksenalaisen tuomion 119 kohdassa, että riidanalainen arviointiperuste koskee ”sellaisia tuen muotoja, jotka määrällisen tai laadullisen merkittävyytensä vuoksi edistävät Iranin ydinenergia-alan toimintaa”, ja korostaa kyseisen tuomion 140 kohdassa, että tämä arviointiperuste koskee ”kaikenlaista tukea, joka – vaikka sillä ei ole suoraa tai välillistä yhteyttä ydinaseiden levittämiskehitykseen – on kuitenkin määrällisen tai laadullisen merkittävyytensä vuoksi omiaan edistämään tällaista kehitystä, koska siten tarjotaan Iranin hallitukselle resursseja tai aineellisia, rahoituksellisia ja logistisia välineitä siten, että sen on mahdollista jatkaa levittämistoimintaa”.
- 86 Valituksenalaisen tuomion 119 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin nimittäin tulkitsi päätöksellä 2012/35 ja asetuksella N:o 267/2012 käyttöön otettua arviointiperustetta. Valituksenalaisen tuomion 140 kohdassa se sen sijaan selvitti, miten riidanalaisen arviointiperusteen käyttöön ottaminen muodosti yhteyden Iranin hallitukselle annettavan tuen ja ydinaseiden levittämistoiminnan jatkamisen välille. Tältä osin kyseistä 140 kohtaa ei rasita sellainen epäselvyys, että se muodostaisi esteen tämän kohdan vaivattomalle ymmärtämiselle, kun otetaan huomioon sen asiayhteys.
- 87 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei NIOC ole osoittanut kuudennessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan riidanalaista arviointiperustetta vastauksena sille esitettyyn kolmanteen kanneperusteeseen, jonka mukaan päätöksen 2010/413 20 artiklan 1 kohdan c alakohta ja asetuksen N:o 267/2012 23 artiklan 2 kohdan d alakohta ovat lainvastaisia. Kuudes valitusperuste, joka tämän vuoksi ei ole perusteltu, on hylättävä.
- 88 Koska kaikki valitusperusteet on hylätty, valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 89 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

- 90 Saman työjärjestyksen 138 artiklan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 91 Koska neuvosto on vaatinut NIOC:n velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska NIOC on hävinnyt asian, NIOC velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.
- 92 Työjärjestyksen 140 artiklan, jota työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, 1 kohdan mukaisesti komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Valitus hylätään.**
- 2) **National Iranian Oil Company vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan unionin neuvoston oikeudenkäyntikulut.**
- 3) **Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset